

Phlox sp. L. (floks, płomyk)

Rodzina Polemoniaceae (wielosiłowate)

Phlox paniculata

Phlox paniculata

Phlox paniculata

Phlox paniculata

Phlox subulata

Phlox subulata

Phlox subulata

Phlox subulata

Do rodzaju phlox należy ok. 60 gatunków. W Polsce nie występują w środowisku naturalnym, a tylko kilka gatunków uprawianych jest, jako rośliny ozdobne, m.in.:

- Phlox douglasii Hook. - floks Douglasa, płomyk Douglasa
- Phlox drummondii Hook. - floks Drummonda, płomyk Drummona
- Phlox divaricata L. - floks kanadyjski, płomyk kanadyjski
- Phlox carolina L. - floks karoliński, płomyk karoliński
- Phlox maculata L. - floks plamisty, płomyk plamisty
- Phlox stolonifera Sims - floks rozłogowy, płomyk rozłogowy
- Phlox subulata L., syn. P. setacea L. - floks szydłasty, płomyk szydłasty
- Phlox paniculata L. - floks wiechowaty, płomyk wiechowaty

Phlox paniculata (Floks wiechowaty, płomyk trwały, płomyk wiechowaty) - gatunek wyjściowy rośnie dziko w średnio wilgotnych lasach i na brzegach wód Ameryki Północnej. Obecnie głównie uprawiane są odmiany, które otrzymano w wyniku prachodowlanych. Gatunek botaniczny ma bardzo niewielkie znaczenie dekoracyjne.

Phlox paniculata w Polsce rozpowszechniony jest jako roślina ozdobna, czasem dziczeje. Jest byliną, która tworzy wzniesione, gęste kępy o wysokości 50–120. Łodyga zielona, jest sztywna, prosta i wzniesiona, gęsto ulistniona. Pod koniec okresu wegetacji pędy u nasady lekko drewnieją. Liście dolne są nakrzyżległe, a górne skrzyżległe i prawie siedzące. Liście są zielone jajowatolancetowate, zaostrome, długie (do 12 cm). Termin kwitnienia floksów zależy

Phlox sp. L. (floks, płomyk)

Rodzina Polemoniaceae (wielosiłowate)

od odmiany, najczęściej kwitną od lipca do końca sierpnia. Okres kwitnienia można przedłużyć - w czerwcu przycinamy wierzchołki pędów, w celu rozkrzewienia roślin, skutkiem tego zaczynają później kwitnąć. Kwiaty pachnące, w różnych kolorach - zależy to od odmiany - zebrane są w gęste, piramidalne, mocno rozgałęzione, szczytowe baldachogrona. U formy typowej kwiaty są jasnoczerwone, u odmian w wielu barwach - brakuje jedynie czysto żółtej i niebieskiej. Rośliny te są chętnie odwiedzane i zapylane przez motyle.

Najlepszym stanowiskiem dla floksów jest stanowisko słoneczne lub półcieniste. W pełnym słońcu kwitną krócej, a kwiaty tracą intensywne barwy. Floksy wymagają gleby żyznej, próchnicznej, głęboko uprawionej, ale przepuszczalnej (dobrze zdrenowanej), średnio wilgotnej i lekko kwaśnej. Im żyzniejsza gleba tym rośliny są okazalsze i lepiej kwitną. Gatunek jest mrozoodporny. Ma spore potrzeby wodne i podczas suszy wymaga podlewania. Floksy są długowieczne, mogą rosnąć w jednym miejscu do 10 lat. Stosuje się je na rabaty bylinowe oraz na kwiat cięty. Może także być traktowany jako roślina użytkowa - kwiaty są jadalne (mają słodkawo-korzenny smak). Rozmnaża się je przez podział bryły korzeniowej oraz przez sadzonki pędowe lub korzeniowe. Nie powinno się dopuszczać do samosiewu, gdyż wyrosłe w ten sposób rośliny mają blade barwy oraz większą siłę wzrostu i bardzo szybko zagłuszają odmiany uprawne. Uprawnych odmian floksów trwałych jest wiele, niekiedy występują one pod nazwą **Phlox paniculata hybrida**.

Phlox subulata L. (Floks szydlasty, syn. płomyk szydlasty) - pochodzi ze wschodniej części Ameryki Północnej. W Polsce jest uprawiany, jako roślina ozdobna. Jest byliną, rośliną tworzącą zwarte, niskie kobierce (wysokości do 10 cm). Ma pokładające się i silnie rozgałęzione, nagie lub słabo owłosione pędy, które bardzo łatwo się ukorzeniają. Liście zimozielone, naprzeciwległe, są gęsto osadzone na łodydze. Polska nazwa gatunkowa "szydlasty" pochodzi od kształtu liści - są szerokości do 6 mm, wydłużone, lancetowate (igielkowate), ostro zakończone - wręcz kłujące. Kwitnie bardzo obficie od kwietnia do maja, tworząc intensywne barwne plamy. Kwiaty promieniste, osadzone są na pędach pojedynczo lub w baldachogronach (po trzy sztuki w każdym). Mają przeróżne barwy, od białej, przez różowy, niebiesko-liliowy, ciemnoróżowy, karminowy po karminowo-czerwony. Cechą charakterystyczną kwiatów są rozcięte na końcach płatki korony. Jest jednym z pięciu podstawowych gatunków wiosennych roślin skalnych - tzw. piątka wiosenna.

Floks najlepiej rośnie na słonecznym i ciepłym stanowisku. Jest mrozoodporny i dość dobrze znosi suszę (przy długotrwałej suszy powinno się jednak je podlewać). Jest odporny na choroby i szkodniki; nie ma także specjalnych wymagań, co do gleby najlepiej, gdy jest to gleba przepuszczalna, piaszczysta, umiarkowanie wilgotna (dobrze zdrenowana), żyzna i o odczynie obojętnym (lekko kwaśnym). Gatunek szybko rosnący, tworzy zwartą darń, dlatego jest ważną rośliną okrywową. Wykorzystuje się go do obsadzania skarp i murków, na rabaty, do ogródków skalnych, pomiędzy szczeliny płyt, można nawet stosować go zamiast trawnika. Dywany floksa szydlastego wymagają, co kilka lat odnowienia. Rozmnaża się go przez podział bryły korzeniowej lub sadzonkowanie.